

PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ TRANG NGHIÊM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 214

Ngày trước, các đời đế vương ở Trung Quốc đều học Phật, tuyệt đại đa số đều là đệ tử Tam Bảo, quy y Tam Bảo, cho nên quốc gia hiểu được tu phước. Thịnh thoảng có một số lãnh đạo quốc gia không hiểu được tu phước. Bọn trộm tiền tài của quốc gia, giúp quốc gia tu phước, đây là việc tốt, quyết không phải vì chính mình hưởng thụ. Nếu như vì chính mình hưởng thụ, tội lỗi đó thì rất nghiêm trọng.

Như Đại Sư Vĩnh Minh Diên Thọ, Ngài trộm công khoản của quốc khố đi phóng sanh, đây là vì quốc gia tu phước. Sau khi bị phát hiện rồi, có phải chịu hình phạt hay không? Phải tiếp nhận hình phạt, quyết không trốn tránh. Đây là chính xác. Cho nên sau khi xảy ra việc rồi, tuyên án tử. Tử hình vào lúc đó là chặt đầu. Hoàng đế biết được sự việc này, dặn bảo nhân viên chấp pháp mang Ngài đến pháp trường để chặt đầu, xem thử Ngài có sợ hay không; nếu như Ngài sợ hãi thì giết đi cho xong, nếu như Ngài không sợ hãi thì bảo Ngài trở lại gặp ông. Ngài Vĩnh Minh lên pháp trường, một chút tâm lo sợ cũng không có, cam tâm tình nguyện tiếp nhận chế tài của quốc pháp, hoan hỷ tiếp nhận. Quan giám trảm kia liền hỏi Ngài: “*Tại vì sao ông không lo sợ?*”. Ngài nói: “*Tôi lấy một mạng để đổi lấy ngàn ngàn vạn vạn sinh mạng, tôi thấy xứng đáng, tôi có gì phải lo sợ chứ?*”. Quan giám trảm đem lời nói này báo cáo Hoàng đế. Hoàng đế triệu kiến, thứ tội cho Ngài và hỏi Ngài: “*Ngài có nguyện vọng gì?*”. Ngài nói với Hoàng đế: “*Tôi hy vọng có thể xuất gia*”. “*Quá tốt!*”, do đó Hoàng đế thành tựu cho Ngài xuất gia, làm đại hộ pháp của Ngài, trở thành một đời Tổ sư.

Cho nên, giống loại tâm đó của Ngài mà trộm thì được, không vấn đề. Nếu không phải loại tâm này mà trộm, trộm cắp vì tư lợi thì cái tội này của bạn rất nặng. Cho nên cái trộm này là vì lợi cho quốc gia, lợi ích chúng sanh, bằng lòng xả bỏ thân mạng của chính mình, không hề luyến tiếc. Do đây có thể biết, chính là một cái công, một cái tu. Tất cả vì công, đó là thiện; tất cả vì tư, đó là sai.

Hiện tại chúng ta ở Singapore, mỗi ngày đọc “Kinh Hoa Nghiêm”, mỗi ngày cùng nhau thảo luận nghiên cứu “Kinh Hoa Nghiêm”. Cảnh giới của Hoa Nghiêm quá lớn. Chúng ta thường đọc tứ hồng thệ nguyện: “*Chúng sanh vô biên thệ nguyện độ*”. Vào cảnh giới Hoa Nghiêm mới có thể thể hội cái gì gọi là “*chúng*”

sanh vô biên thệ nguyện độ”. Ngày nay chúng ta suy nghĩ, chúng ta phải lợi ích chúng sanh, quyết không phải lợi ích Phật giáo đồ, đương nhiên Phật giáo đồ cũng bao gồm ở ngay trong đó, chúng ta phải lợi ích tất cả những người tín ngưỡng của các tôn giáo khác. Cũng chẳng phải chỉ riêng muốn lợi ích một khu vực này, quốc gia này, dân tộc này của chúng ta. Nếu chúng ta muốn giống như Thích Ca Mâu Ni Phật, đột phá giới hạn, không phân quốc gia, không phân chủng tộc, không phân tôn giáo, một mực lợi ích bình đẳng, đây là cảnh giới Hoa Nghiêm.

Dùng phương pháp gì để đạt đến mục đích này? Thù thắng nhất, cứu cánh nhất, viên mãn nhất vẫn là giáo học, cho nên giáo học quan trọng hơn bất cứ thứ gì. Giáo dục là giúp người phá mê khai ngộ. Sau khi ngộ rồi, họ tự nhiên liền đoạn ác tu thiện, không cần phải khuyên. Ngày nay chúng ta gọi là giáo dục tôn giáo. Giáo dục tôn giáo đều là giáo dục xã hội đa nguyên văn hóa.

Lần này, tôi rời khỏi đạo tràng chúng ta tương đối lâu một chút, dường như có hai lần hai cái thứ bảy tôi không giảng Kinh ở nơi đây. Thứ bảy trước, tôi đi đến Úc châu. Úc châu đã phát cho tôi thẻ cư trú vĩnh viễn, gọi tôi đến báo cáo, cho nên tôi đến Úc châu để báo cáo. Lấy được cái chứng nhận này rất là khó. Tôi cũng rất cảm kích Bộ trưởng Di dân Úc châu đã giúp cho tôi, cho nên trước khi tôi đến báo danh, trước tiên đến thăm Bộ trưởng. Ông đồng thời cũng là Bộ trưởng của Bộ Đa nguyên Văn hóa Úc châu, ông là Bộ trưởng hai bộ. Chúng ta xem ra rất có duyên. Năm trước tôi giảng Kinh ở Brisbane, ông đến thăm viếng tôi. Rất khó được! Lúc đó, tôi tặng ông một bộ “Đại Tạng Kinh”, “Long Tạng”. Về sau, ông đem bộ Kinh Tạng này tặng cho Thư viện quốc hội ở Kanbeila. Tôi đến tham quan thư viện, xem thấy Kinh này trong đó. Cho nên, năm nay ông đích thân phê chuẩn cho tôi quyền cư trú vĩnh viễn, rất là hoan nghênh tôi đến Úc châu ở, giúp đỡ ông thúc đẩy giáo dục xã hội đa nguyên văn hóa. Tôi rất cảm kích. Úc châu rất là thù thắng.

Sau đó tôi trở lại Brisbane, chúng ta bên đó có một đạo tràng. Tôi lại đến Toowoomba, nói với các vị đồng tu, tôi mua một giáo đường của Thiên Chúa Giáo. Xây dựng của giáo đường tương đối mới, niên đại không lâu, một giáo đường rất mới. Chúng ta hoàn toàn gìn giữ hình thức của giáo đường, ngay cửa sổ pha lê bên trong, những hội họa của Thiên Chúa Giáo đều để nguyên trạng, không thay đổi. Vì sao vậy? Kính niệm họ, tôn trọng họ. Bên trong tương lai sẽ làm một phòng ghi hình. Chúng ta ở nơi đó cũng tổ chức một cơ cấu báo cáo đến chính phủ “Trung tâm Giáo Xã Đa Nguyên Văn hóa”, cho nên chúng ta không

dùng tự miếu. Thực tế mà nói, Phật pháp Đại thừa chính là Trung tâm Giáo Xã Đa Nguyên Văn hóa. Trong giáo đường này có một Thập tự giá, có tượng Giê-Su, Maria, chúng ta mang đi nơi khác, sạch sẽ thanh tịnh, dùng làm màn bạc. Bên trong tôi cũng không cúng tượng Phật. Đây là khi tôi đến nơi đó, tôi đã nghĩ ra.

Các đồng tu hỏi tôi: “*Pháp sư! Thầy thường giảng Kinh, Phật tượng thì sao?*”. Tôi nói, vừa giảng Kinh thì tượng Phật xuất hiện, khi không giảng Kinh thì tượng Phật không có. Chúng ta dùng ảnh rèm, hiện tại ảnh rèm sau màn bạc truyền hình. Chúng ta sưu tập tất cả Phật tượng đẹp nhất trên thế giới, chúng ta làm thành phim, dùng phim để chiếu lên. Tạo một tôn tượng Phật, các vị thử nghĩ xem, tốn rất nhiều tiền. Người ta tạo ra xong rồi, chúng ta chụp một cái thì chúng ta có được rồi. Cái này tiện nghi. Cho nên tượng Phật của chúng ta thấy đều không có, nhưng hình tượng Phật ở các nơi trên thế giới thấy đều có nơi của chúng ta. Chúng ta giảng “Kinh Hoa Nghiêm” thì Tỳ Lô Giá Na Phật xuất hiện, chúng ta giảng “Kinh Vô Lượng Thọ” thì A Di Đà Phật xuất hiện, cho nên phía sau màn bạc dùng ảnh rèm. Tương lai các tôn giáo khác đến chỗ chúng ta giảng Kinh, Ki-Tô giáo giảng Kinh thì Giê-Su xuất hiện, Thiên Chúa Giáo giảng Kinh thì Maria xuất hiện. Cái này tốt. Cho nên khi không giảng Kinh thì không có thứ gì, trong sạch thanh tịnh không nhiễm một trần. Khi vừa giảng Kinh thì chư Phật đều hiện toàn thân, chư thần cũng hiện toàn thân. Vậy thì tốt, không cần phải tốn tiền gì cả, tất cả thấy đều đến. Cho nên, đạo tràng này hoàn toàn là một cấu trúc rất mới.

Hiện tại Úc châu có rất nhiều nhân dân đều hoan hỷ đến học Phật. Đây là hiện tượng tốt. Tôi ở bên đó ngôn ngữ không thông. Không thông có chỗ tốt của không thông, ít việc. Nếu thông thì tôi sẽ mệt chết. Cho nên bạn phải nên biết, việc này có chỗ tốt, không phải không tốt. Tôi nghĩ rồi, tương lai lớp bồi dưỡng của chúng ta, lớp bồi dưỡng có lớp Anh văn, lớp Anh văn dọn đi qua bên đó, thành lập ở Úc châu, tiếp dẫn các đồng tu ngay địa phương Úc châu. Lớp Hoa ngữ chúng ta tiếp tục ở Singapore. Lớp Anh ngữ hiện tại đại khái có mười người, tương lai họ đi đến Úc châu. Thiết bị nơi đó hoàn toàn là mới, hoàn toàn là khái niệm mới, tương lai các vị đồng tu có cơ hội đi đến Úc châu có thể đến chỗ chúng tôi tham học, đến bên đó xem qua. Tương lai, Trung tâm Giáo xã Đa nguyên Văn hóa này bầu một vị chủ nhiệm. Tôi nghĩ, mời Pháp sư Ngô Lâm làm chủ nhiệm. Lớp Anh văn các vị đều dời qua bên đó.

Đây là nói đến “nhiếp thiện pháp giới”, đó chính là thiện pháp, cho nên nói thiện là lợi ích chúng sanh, đặc biệt là đối với xã hội hiện tiền, thời đại của thế kỷ

21, chúng ta phải nên có cách làm như vậy. Cho nên Phật pháp trọng thực chất, không trọng hình thức. Năm kia, Tổng thống Nathan đã nói qua. Lần đầu tôi gặp mặt ông, ông rất hoan hỉ, kéo tôi nói: “*Phật giáo trọng thật chất, không trọng hình thức*”. Tôi vừa nghe thì liền biết ông là trong nghề, không phải người ngoài. Cho nên hình thức của chúng ta là mới mẻ. Hình thức cổ xưa, chúng ta nhất định phải có thay đổi để thích hợp với thời đại triều lưu mới.

Hiện tại chúng ta phải đặc biệt xem trọng truyền hình, nhất là truyền hình vệ tinh. Vì sao vậy? Tương lai cần phải đi đến con đường này. Hiện tại tôi quyết không chủ trương xây dựng chùa lớn. Xây chùa lớn thì số tiền đó bị chôn xuống đất, rất đáng tiếc, không khởi được tác dụng. Hiện tại nhất định phải làm đài vệ tinh phát sóng. Chúng ta hy vọng tương lai có thể có một kênh truyền hình, chúng ta chính mình có đài phát, đem tín hiệu đưa đến vệ tinh 24 giờ đồng hồ. Người của toàn thế giới đều có thể thu nghe, đều có thể xem thấy. Đó là đạo tràng chân thật. Cái lý tưởng này rất có thể thực hiện ở Úc châu.

Trên đây là nói đến “nhiếp thiện pháp giới”.

Loại thứ ba gọi là “*nhiếp chúng sanh giới*”. Nhiếp chúng sanh giới cũng gọi là “*nhiều ích hữu tình giới*”, chính là có lợi ích, có chỗ tốt đối với tất cả chúng sanh hữu tình, chúng ta nhất định phải làm. Cho nên “nhiếp thiện pháp” cùng “nhiều ích hữu tình”.

Chúng ta ở vào một thế kỷ sau, năm 2001 chân thật mới là giao tiếp của đại thế kỷ, chân thật là năm thiên hỷ. Hy vọng ngay trong năm thiên hỷ sau, Phật giáo phải hướng đến hoàng pháp bằng khoa học kỹ thuật cao. Hiện tại tôi nghe nói, tôi cũng nghĩ đến, máy truyền hình đã làm ra mô hình nhỏ nằm ở trong lòng bàn tay, đại khái sau ba năm thì sẽ rất phổ biến. Máy truyền hình để vào túi áo, để vào trong lòng bàn tay, cho nên truyền hình vệ tinh là vô cùng quan trọng. Truyền qua internet cùng truyền qua vệ tinh vô cùng quan trọng. Nhất định phải đem giảng Kinh nói pháp, đem giáo học của Phật pháp đưa đến trong lòng bàn tay của mỗi người. Không cần phải tụ tập vào trong một giảng đường. Trong giảng đường giảng Kinh thời đại dần dần sẽ bị đào thải, sẽ không còn, khoa học kỹ thuật cao thay vào.

Ngày nay giảng đường giảng Kinh vẫn còn nhiều người như vậy đến nghe chỉ có Singapore, số người nghe Kinh ở Hong Kong đại khái chỉ bằng phân nửa chúng ta ở đây. Đến Hoa Kỳ, có thể có 30 người đến nghe Kinh thì pháp duyên thù thắng rồi. Cho nên Pháp sư Diễn Bồi đến New York giảng Kinh một tuần lễ

thì không đi nữa. Do nguyên nhân gì? Ông giảng Kinh ở Singapore có mấy trăm người nghe, đến nơi đó ba bốn chục người nghe, mọi người đều tán thán đối với ông: “*Pháp sư à! Pháp duyên của Ngài thù thắng, hôm nay có nhiều người đến nghe như vậy*”. Ông vừa nghe qua, ông nói toàn thân toát ra mồ hôi lạnh, nơi đây không thể ở rồi, cho nên phải mau quay về. Tình hình ở nước ngoài là như vậy, tương đối không dễ dàng.

Cho nên, nhất định phải hướng đến đoán đầu của thời đại. Chúng ta phải tận tâm lực vì đại chúng truyền bá giáo học tốt đẹp của Phật Đà. Đây là tinh thần trong “tam tụ tịnh giới”, chúng ta phải hiểu được. Chúng ta làm như vậy là trì giới.

“*Khéo giữ ý nghiệp, thanh tịnh vô nhiễm*”.

Điều sau cùng cũng là điều rất trọng yếu, chính là “***khéo giữ ý nghiệp, thanh tịnh vô nhiễm***”. “Ý” là căn bản, dùng lời hiện đại của chúng ta mà nói là “khởi tâm động niệm”. Phạm phu khởi tâm động niệm luôn không rời khỏi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Ba loại này đều là ô nhiễm và là ô nhiễm nghiêm trọng. Thô tướng của nó chính là tự tư tự lợi, tham thố hưởng thụ danh vọng lợi dưỡng năm dục sáu trần, đều là ở chỗ khởi tâm động niệm. Phật nói với chúng ta, cách làm cách nghĩ này chân thật sai lầm. Sai ở chỗ nào vậy? Tạo thành tổn hại nghiêm trọng đối với thân tâm chúng ta. Chúng ta cần phải rất bình lặng mà quán sát thì mới chân thật thể hội được giáo huấn của Phật là chân thật. Chư Phật Bồ Tát là chân thật yêu thương chúng ta. Sự yêu thương này vượt qua cha mẹ, vượt qua sư trưởng, không có người nào có thể so sánh.

Chúng ta mỗi một người đều hy vọng khỏe mạnh sống lâu, tự tại an vui. Đây là tất cả chúng sanh không có người nào không mong cầu, đều hy vọng đạt được. Vì sao không đạt được? Nếu dùng lời hiện tại mà nói, họ không hiểu được đạo dưỡng sinh. Phật nói với chúng ta, người là chúng sanh hữu tình, chúng sanh hữu tình là tinh thần cùng vật chất tập hợp mà thành ra một hiện tượng, nhà Phật gọi là có sắc pháp, có tâm pháp, sắc tâm hai pháp. “Sắc” là vật chất. Thân thể chúng ta là vật chất, nhục thân. Ngoài cái nhục thân này ra, còn có một linh tánh. Cái linh tánh này là tâm pháp, không phải vật chất. Nếu như bạn chân thật hiểu được, thân thể của vật chất có sanh-lão-bệnh-tử, linh tánh không có sanh-lão-bệnh-tử, linh tánh là chính mình chân thật, vật chất không phải chính mình chân thật. Bạn quả nhiên hiểu rõ rồi, nhà Phật nói người không chết là nói linh tánh không chết,

cho nên họ mới có thể đi đầu thai, họ mới có thể đi đến Thế giới Cực Lạc, họ mới có thể sanh thiên. Đây là thường nói.

Nếu như nói lời chân thật với bạn, linh tánh cũng không phải là chân thường, rốt cuộc cái gì là chủ thể chân thật? Chủ thể chân thật nhà Phật gọi là “pháp tánh”. Cái linh tánh đó người thông thường gọi là “linh hồn”, học thuật hiện tại gọi là “linh tánh”, trong Kinh Phật gọi là “thần thức”, trong Ấn Độ giáo gọi là “thần ngã”, đó là thật, nó chắc chắn không sanh diệt cùng cái thân thể này. Nói cái này mọi người dễ dàng hiểu, dễ dàng thể hội. Nếu như nói đến “pháp tánh” thì khó hiểu rồi, đó là cao hơn một tầng. Đây là các tôn giáo khác không có nói đến, Phật pháp Đại Thừa nói đến. “*Không sanh không diệt, không đến không đi*”. Cái “linh tánh” đó vẫn là có đến đi, nó không có sanh diệt, nhưng nó có đến đi. “Pháp tánh” không có đến đi, không có sanh diệt, cho nên cao hơn. Đây là hai bộ phận, không phải một bộ phận. Hai bộ phận này có quan hệ mật thiết. Đây là Phật pháp nói đến, đều là từ trong pháp tánh biến hiện ra. Pháp tánh là cội nguồn, Phật pháp Đại Thừa pháp tướng duy thức đối với hiện tượng này đã nói được rất rõ ràng, nói được rất tường tận.

Cho nên khởi nguồn của sinh mạng, khởi nguồn của vũ trụ là “*một niệm bất giác mà có vô minh, vô minh bất giác sanh tam tế*”. Cảnh giới do duyên mà sanh lục thô. Đây là trong Phật pháp Đại Thừa nói rõ cho chúng ta nghe khởi nguồn của vũ trụ nhân sanh, nói rất hay, nói được thấu triệt. Rất đáng tiếc, những nhà khoa học gia tây dương, nhà tôn giáo chưa tiếp xúc được Phật pháp Đại Thừa. Thể hội được cái tầng này thì mới chân thật đem năm dục sáu trần, danh vọng lợi dưỡng buông xả. Biết được cái gì? Giả thôi, không phải là thật. Chúng ta truy cầu cái thật. Vĩnh hằng bất biến là thật. Phạm hễ có sanh diệt, phạm hễ có thay đổi thì là giả. Giả thì phải nên buông xả. Bạn có thể buông xả, phiền não của bạn liền không còn, ưu lo liền không còn, vướng bận liền không còn, bạn liền được đại tự tại. Được đại tự tại, đối với sắc thân này tu dưỡng của thân thể thì như pháp, cái thân thể của bạn tự nhiên liền sẽ khỏe mạnh sống lâu, bạn sẽ không bị bệnh. Cho nên nói về đạo dưỡng sinh, Phật pháp cũng là đệ nhất thế giới. Họ hiểu được chân tướng sự thật, họ hiểu được những đạo lý này, dưỡng tâm phải thanh tịnh.

“*Khéo giữ ý nghiệp, thanh tịnh vô nhiễm*”. Tâm là thanh tịnh, nó vốn dĩ là thanh tịnh. Nếu bạn nói tâm không thanh tịnh thì sai rồi, bạn không hiểu được dưỡng tâm. Hiện tại có một số người, trong tâm từ sớm đến tối có rất nhiều sự việc vướng bận, bạn nói xem, có đáng lo hay không? Tâm là “không”, vẫn cứ có

một đồng tạp vật ở trong đó, biến thành “có” rồi. Cho nên nhà Phật dùng “viên” để biểu pháp, việc này rất có đạo lý.

Viên liền có thể hiện rõ ra hai ý nghĩa, viên nhất định có tâm, có tâm viên. Tâm viên ở chỗ nào? Tìm không ra. Người hiện đại đều đi học, khái niệm thô thiển chí ít cũng đều hiểu được, đều biết được định nghĩa của vòng tròn. Tâm viên là khái niệm trừu tượng, nó chắc chắn có, thế nhưng bạn chắc chắn không tìm được, cho nên nó là không. Không không phải là “không”, mà không là “có”, bởi vì viên là y tâm viên mà thành. Viên là đại biểu “tâm pháp”, tâm phải thanh tịnh, tâm phải không hư, trong tâm không thể có thứ gì. Không thể có, chúng ta cứ gọi nó có, đây chính là chúng ta hiện tại đã nói tinh thần ô nhiễm, tư tưởng ô nhiễm, kiến giải ô nhiễm, phiền não lớn rồi, tâm của bạn hỏng rồi. Tâm hỏng thì thân liền bị liên lụy. Vì sao vậy? Tâm là chủ thể cái thân này. Người hiện tại gọi là “tâm lý khỏe mạnh”. Tâm lý nếu như không khỏe mạnh, cái thân thể này nhiều bệnh. Tâm lý phải là khỏe mạnh thì cái thân này chắc chắn sẽ không sanh bệnh.

Trên Kinh Phật thường nói: “*Y báo tùy theo chánh báo chuyển*”, “*tất cả pháp từ tâm tướng sanh*”. Hai câu này luôn phải ghi nhớ. Cái sắc thân này của chúng ta là trong y báo rất tiếp hợp với chánh báo, một bộ phận rất thân thiết, nó là tùy theo tâm xoay chuyển, cho nên tâm không thể không thanh tịnh. Nếu muốn tâm thanh tịnh thì nhất định phải rõ lý, việc đầu tiên không thể có tự tư tự lợi, trên “Kinh Kim Cang” nói “*không ngã tướng, không nhân tướng, không chúng sanh tướng, không thọ giả tướng*”, bạn mới không ô nhiễm. Muốn đạt đến thanh tịnh chân thật thì phải vô ngã kiến, vô nhân kiến, vô chúng sanh kiến, vô thọ giả kiến, tâm địa của bạn thanh tịnh rồi. Chúng ta thường nói “vạn duyên buông xả”. Vạn duyên buông xả là nói trong tâm buông xả. Thân chính là vật chất, thân phải động, viên công dụng lớn nhất chính là xoay chuyển, nó động. Nếu nó không động thì nó không khởi tác dụng.

Ngày nay chúng ta gọi là xã hội tiến bộ, xã hội là lấy cái gì để thúc đẩy nó tiến bộ? Vòng tròn thúc đẩy. Các vị xem thấy, bao gồm tất cả cơ cấu chẳng phải đều đang ở đó ngày ngày chuyển động hay sao? Bánh xe chuyển động tiến bộ văn minh vật chất. Nếu như bánh xe không động, xe cũng không động, thì bạn cũng không cách gì đến được nơi này, cho nên nó nhất định phải động. Chúng ta biết được thân là viên, vòng tròn, thân phải hoạt động. Nếu thân không động thì thân liền bị hỏng, thân thể liền có phiền não. Cho nên bạn xem thấy trong cái danh từ “hoạt động”, hoạt thì phải động, không động thì không hoạt, không động thì chết rồi, cho nên hoạt nhất định phải động. Thân phải động, tâm không thể động, tâm

phải thanh tịnh. Tuy thân này của bạn hoạt động nhưng cũng thanh tịnh, nó cũng không ô nhiễm. Cho nên, dưỡng tâm phải định, dưỡng tâm phải tịnh, dưỡng thân phải động.

Trong “động” rất thù thắng, rất có ý nghĩa, vì chúng sanh phục vụ, tất cả sự việc lợi ích chúng sanh, chúng ta phải làm. Có đồng tu hỏi tôi: “*Pháp sư! Ngài thường hay đi khắp nơi, ngôi phi cơ bay tới bay lui có mệt không?*”. Tôi nói với họ là không mệt. Tôi nói, tôi cũng có thể dạy cho anh một phương pháp không mệt, nếu anh học được rồi, một ngày từ sớm đến tối không mệt. Phương pháp gì vậy? Đem thân tâm buông lỏng thì bạn sẽ không mệt, cả thầy buông lỏng thì sẽ không mệt, khẩn trương thì mệt. Người không nên khẩn trương. Khi khẩn trương thì cả thân đều không tự tại, thân tâm gánh vác rất nặng. Trong tâm trống không, không có bất cứ thứ gì, thân thể thả lỏng thì làm sao mệt được? Không thể nào mệt, bạn liền sẽ rất tự tại. Người thông thường tại vì sao họ bị mệt? Sợ được sợ mất, tâm được mất xem thấy rất nặng, vậy thì rất mệt, đời sống này rất khổ. Cho nên, thân tâm đều phải buông lỏng.

Đời sống càng đơn giản càng tốt. Ăn uống không nên nhiều, tốt nhất có thể nuôi thành một thói quen tốt, ngoài ba bữa cơm ra không ăn đồ lạnh, mà lượng của ba bữa cũng không thể quá nhiều, thông thường chúng ta nói ăn cơm bảy tám phần no là đủ rồi, không thể nào ăn quá no. Ăn quá no thì dễ dàng sanh bệnh, đó không phải là vệ sinh. Ăn uống càng đơn giản càng tốt, lượng hoạt động càng nhiều càng tốt. Các vị phải nên biết, hoạt động tiêu hao năng lượng không nhiều, năng lượng tiêu hao nhiều nhất là ở vọng tưởng tạp niệm. Cái thứ này tiêu hao năng lượng, ở trên tỉ lệ mà nói, đại khái là 95% tiêu hao ở trên vọng tưởng. Một người nếu như không có vọng niệm, tâm địa rất thanh tịnh, không có tự tư, mỗi niệm đều vì chúng sanh phục vụ, thì tiêu hao năng lượng không nhiều, cho nên một ngày có người ăn một bữa thì đủ, ăn hai bữa cũng đủ, ăn ba bữa thì phân lượng rất ít. Quyết định không nên ăn quá nhiều. Đây là đạo dưỡng sinh.

Quyết định không tạo ác nghiệp. Ác nghiệp mang đến phiền não, mang đến ưu lo, mang đến bất an. Tại sao bất an? Người không ưa thích bạn, kết oán thù với bạn, quý cũng không ưa thích bạn, Phật Bồ Tát cũng cách xa bạn, thân tâm bạn đều không được an ổn. Người nhất định phải biết đoạn ác tu thiện. Bạn có thể đoạn ác, những oan gia ma vương ngoại đạo này liền dần dần cách ly xa dần với bạn. Bạn hành thiện, chư Phật hộ niệm, thiện thần người thiện ngày ngày tiếp cận với bạn. Vậy thì tốt.

Đoạn ác tu thiện phải từ chỗ khởi tâm động niệm mà làm, không chỉ ác ngôn ác ngữ không có, hành vi ác không có, mà ác niệm cũng không thể sanh. Điều này quan trọng hơn bất cứ thứ gì. Không luận tu học pháp môn nào, bạn phải hiểu được đạo lý này. Có thể làm đến trình độ này, niệm Phật khẳng định vãng sanh. Nếu như vẫn là tạo tác ác nghiệp, tâm địa vẫn là bất thiện, cho dù ngày ngày niệm Phật, Đại đức xưa nói rất hay: “*Miệng niệm Di Đà tâm tán loạn, đau mồm rất hòng cũng chỉ uống công*”, không thể vãng sanh. Đạo lý gì vậy? Trên Kinh Phật nói rất nhiều, thế giới đó là “*các bậc thượng thiện về ở một nơi*”. Chúng ta là người bất thiện, đi đến nơi đó cũng sẽ đối lập với mọi người. Cho nên các vị nhất định phải biết, niệm Phật điều kiện cơ bản là tu thiện.

“Thập Thiện Nghiệp Đạo” là nền tảng chung của vô lượng pháp môn. Việc này trong “*Tịnh Nghiệp Tam Phước*” chẳng phải nói được rõ ràng rồi sao? Điều đầu tiên là “*hiếu dưỡng phụ mẫu, phụng sự sư trưởng, từ tâm bất sát, tu thập thiện nghiệp*”. Không luận là Đại thừa Tiểu thừa, Tông môn Giáo hạ, Hiền giáo, Mật giáo, đây đều là căn bản, đều là một nền tảng. Nền tảng căn bản không tu, hoặc là tu không tốt, nếu bạn muốn đem pháp môn này tu thành tựu, không có đạo lý này.

Cho nên, ngày nay có rất nhiều đồng tu tu học, không luận tại gia hay xuất gia, mấy mươi năm gần đây, công phu không có lực. Do nguyên nhân gì? Xem thường nền tảng. Nếu chúng ta chân thật muốn thành tựu, thành tựu trí tuệ của chính mình, thành tựu đức năng của chính mình, không thể không ở trên nền tảng này mà hạ công phu. Ngày trước xem thường rồi, đó là vô tri. Ngày nay nghe rõ ràng, nghe tường tận rồi, luôn phải ở chỗ này mà hạ công phu. Bắt đầu từ ngày nay, làm lại từ đầu. Ngày hôm qua không tính. Bắt đầu từ ngày hôm nay làm lại từ đầu, quyết định được cứu. Nếu như tiếp tục xem thường, vậy thì không còn cách nào.

Chúng ta đối người, đối vật, đối sự phải sửa đổi quan niệm sai lầm của chúng ta. Sai ở chỗ nào vậy? Quá khứ sai ở không bình đẳng. Tôi đến Trung Quốc, có một số bạn bè nói với tôi, đến chỗ này gặp mặt pháp sư phải có thân phận đối đẳng. Tôi nghe rồi lắc đầu. Tôi nói, tôi trên qua lại với thiên thần, dưới cùng với địa ngục ngạ quỷ súc sanh cũng qua lại như nhau, một mực bình đẳng. Tôi nói, tôi không phải đối đẳng, tôi là bình đẳng, bình đẳng đối với tất cả mọi người. Đối đẳng thì không phải bình đẳng rồi. Đây là học Phật, xem Thích Ca Mâu Ni Phật Thế Tôn Ngài năm xưa ở đời, ở trên Kinh chúng ta thường hay xem thấy, Ấn Độ năm xưa, mười sáu vị quốc vương thường hay qua lại với Phật, trên bình đẳng

với quốc vương, bên dưới Thích Ca Mâu Ni Phật thường hay qua lại với người ăn xin. Thích Ca Mâu Ni Phật là bình đẳng đối đãi, không phải đối đãi với đối đẳng, mà bình đẳng đối đãi. Không chỉ bình đẳng đối đãi đối với nhân loại, ngay đến súc sanh cũng bình đẳng đối đãi. Đây là Phật. Tâm của Phật là tâm bình đẳng. Tâm bình đẳng là thanh tịnh, tâm đối đẳng thì chắc chắn không thanh tịnh. Vì sao vậy? Họ có cao thấp. Cho nên, tất cả phải bình đẳng. Đối với tất cả pháp phải học Phật không thủ không xả, đây mới gọi là tùy duyên, vĩnh viễn gìn giữ không thủ không xả. “Không thủ” là quyết định không chấp trước, mới chân thật lìa khỏi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Duyên đến thì không cự tuyệt, duyên chưa chín muồi thì quyết không khẩn trương.

Cổ Thánh tiên Hiền nói rất hay, có câu là “*tiến tặc kiêm thiên hạ, thoái tặc độc thiện kỳ thân*”. Câu nói này rất hay, đây gọi là tùy duyên. “Tiên” là gì vậy? Có cơ hội. Có cơ hội bạn nhất định phải giúp đỡ tất cả chúng sanh, không có cơ hội thì cố gắng tu chính mình. Cả đời chúng ta giữ lấy nguyên tắc này. Tôi thường hay dạy người, chúng ta ngay trong một đời này không phan duyên, ngay trong một đời không hóa duyên, tuyệt đối không hỏi người một xu tiền. Tiền từ đâu mà ra? Họ tự mình đưa đến. Đưa đến nhiều thì làm nhiều, đưa đến ít thì làm ít, không đưa đến thì “A Di Đà Phật”, vậy là tốt nhất rồi. Vì sao vậy? Không việc gì, có thể không cần phải làm. Độc thiện kỳ thân. Cho nên, có duyên thì chúng ta toàn tâm toàn lực vì mọi người phục vụ, không nên tham thố hưởng thụ cá nhân; không có duyên phận thì an an ổn ổn chính mình tu hành, chính mình chân thật hưởng thụ. Chúng ta phải hiểu được nguyên tắc này, phải thực tiễn nguyên tắc này. Không luận ở cá nhân làm việc sinh hoạt đối nhân xử thế tiếp vật, bạn giữ lấy những nguyên tắc này mới chân thật có thể đạt đến “*khéo giữ ý nghiệp, thanh tịnh vô nhiễm*”. Sự việc làm thành công rồi, không tính công, chúng sanh có phước thì họ hưởng phước. Nếu làm không thành công, ta cũng không có lỗi lầm, chúng sanh không có phước. Chúng ta chính mình nhất định phải tận tâm tận lực mà làm, chính là trên Kinh Phật nói “viên mãn”. Không chỉ tất cả việc bạn làm là viên mãn, mà “hạnh hạnh viên mãn”. Trên hội Lăng Nghiêm Phật nói được hay hơn, đó là “niệm niệm viên mãn”. Đây là thành tựu công đức. Công đức này chính là định huệ. Định huệ ngày ngày thêm lớn, phiền não, tập khí ngày ngày giảm nhẹ, đây là việc tốt, đây mới là tu học công đức chân thật. Nhất định phải hiểu được “ở tất cả pháp không thủ không xả”, bạn mới chân thật giữ được bình lặng. Ở ngay trong tất cả pháp quyết định không có ưa ghét, không có nói “cái này ưa thích, cái kia ghét bỏ”. Bạn có ý niệm ưa ghét, tâm của bạn liền không thanh tịnh.

Cho nên nói đến “tu hành”, tu hành tu bằng cách nào? Tu chính ngay chỗ này. Đối người đối việc đối vật, người này tôi thấy họ ưa thích, xem thấy người kia chán ghét, vậy thì bị hồng rồi. Người này có cần gặp mặt hay không? Phải gặp, ngày ngày phải gặp, ưa thích người đó, tâm địa rất bình lặng; chán ghét người kia, tâm địa cũng rất bình. Người chán ghét thì không chán ghét, người ưa thích thì không thể nói không ưa thích, không ưa thích thì không thể, có phải vậy không? Người chán ghét cũng dần dần ưa thích, như vậy thì tốt, tâm từ bi của bạn liền hiện tiền (từ bi là tánh đức), đại từ đại bi trong tự tánh liền lưu lộ ra.

Chúng ta chính mình phải thường thường phản tỉnh, cái “phản tỉnh” này chính là nhà Phật gọi là “sám hối”. Sám hối không phải ở trước mặt Phật Bồ Tát cầu nguyện, dập đầu, mà là ở ngay trong tất cả người sự vật, cái ưa thích phải có trí tuệ, không thể cảm tình làm việc, chán ghét cũng phải dùng trí tuệ, đều phải xem tất cả người sự vật bình đẳng, từ bi như nhau, bình đẳng đối đãi, chúng ta liền vào cảnh giới Phật. Trong mười pháp giới nói nhân hạnh, pháp giới Phật là tâm bình đẳng. “*Tâm bình đẳng là Phật*”. Câu nói này chúng ta luôn phải ghi nhớ. “*Tâm lục độ là Bồ Tát*”. Dùng tâm bình đẳng thực tiễn vào ngay trong lục độ, đó chính là Như Lai thị hiện thân Bồ Tát. Đàng dùng thân Bồ Tát để độ thì liền hiện thân Bồ Tát mà vì đó nói pháp, quyết định là bình đẳng. Phật Bồ Tát ứng hóa ngay trong chín pháp giới. Nền tảng của các Ngài chính là tâm bình đẳng vĩnh hằng bất biến. Tâm bình đẳng thực tiễn vào trong Tứ Đế, đó chính là thị hiện thân Thanh Văn. Tâm bình đẳng thực tiễn vào Tứ Vô Lượng tâm, trong “Thập Thiện Nghiệp Đạo”, đây là thân thiên nhân. Tóm lại mà nói, không lìa bình đẳng, đây là thị hiện của Phật Bồ Tát, lìa khỏi bình đẳng thì không phải Phật Bồ Tát. Cũng đồng đạo lý này, dùng tâm bình đẳng thực tiễn vào địa ngục ngạ quỷ súc sanh, phải nhớ lấy “tâm bình đẳng”, cảnh giới này không dễ gì thể hội. Bạn từ từ mà nghĩ. Nếu nghĩ không thông, đọc Kinh Đại Thừa nhiều rồi, thì bạn dần dần liền sẽ thể hội được. Độ chúng sanh ác đạo, ở cõi nào đó thì có phương pháp ở cõi đó, có hình thức ở cõi đó, vậy thì khác nhau. Tâm bình đẳng chắc chắn là tương đồng, cái “tâm bình đẳng” này chính là chỗ này đã nói “thanh tịnh vô nhiễm”. Cho nên thanh tịnh vô nhiễm là tâm Phật. Có câu này, bạn xem lại phía trước, khéo giữ khẩu nghiệp, khéo giữ thân nghiệp, khéo giữ ý nghiệp, hành vi của Phật, cho nên đây là đạt đến cảnh giới rất cao, rất viên mãn.

Ba đoạn này đều là nói đức hạnh tự tâm thanh tịnh trang nghiêm của Bồ Tát Pháp Tạng. Chính mình thành tựu, sau đó mới có thể giúp người khác, mới có thể

thành tựu chúng sanh. Đoạn Kinh văn phía sau chính là “thành tựu chúng sanh”, “ngay đời thành tựu”.

Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta chỉ học đến đây thôi.

A Di Đà Phật!

Cẩn dịch: Vọng Tây cư sĩ